

ת"פ 17194/10/19 - מדינת ישראל נגד י' ד' - בעצמו

בית משפט השלום באשקלון בשבתו בקרית גת

ת"פ 17194-10-19 מדינת ישראל נ' ד'
לפני כבוד השופטת טל לחיאני שהם

מדינת ישראל	בעניין:
המאשימה	ע"י ב"כ עו"ד חן יבין
	נגד
	י' ד' - בעצמו
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד מאיר לחן

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם תלוי ועומד כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירת איום, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

מכתב האישום עולה כי ביום 01/04/19 איים הנאשם על המתלוננת, בת זוגו לשעבר, הגב' ת' ג' (להלן: "המתלוננת"), כי תפיל את העובר שברחמה, אחרת יפגע בה.

מיד ובסמוך, התקשרה המתלוננת למוקד 100 וניתקה השיחה. באותן הנסיבות, הנאשם אמר למתלוננת כי אם תגיש נגדו תלונה במשטרה, הוא יגיש תלונה במשטרה נגד אחיה (להלן: "האירוע הראשון").

בתאריך 30/04/19 בשעה 15:29 או בסמוך לכך, שלח הנאשם מסרון ממכשיר הטלפון הנייד שלו למכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת ובו רשם: "מה חשבת לעצמך להתלונן במשטרה ואני ישאר חייב הינה קיבלת את שלך ועוד אני יטפל בך בת זונה שרמוטה" (כך במקור).

בהמשך, בשעה 15:34 שלח מסרון נוסף בו כתב: "סעי למשטרה אני לא מפחד תגידי מאיים על חייך כמה שאת רוצה יש לי גם דרך להכחיש התודעות האלו אני יחשוב" (כך במקור) (להלן: "האירוע השני").

מענה לכתב האישום

2. ביום 08/09/20 כפר הנאשם באמצעות בא כוחו בכתב האישום.

הנאשם אישר כי היה בן זוגה של המתלוננת ממנה נפרד טרם הגשת התלונה, וכן כי המתלוננת הייתה הרה באותה העת.
עמוד 1

הנאשם הכחיש כל איום הנוגע להפסקת ההיריון. טען כי ההפלה שעברה המתלוננת נעשתה בהסכמה בינו לבין המתלוננת.

הנאשם אישר כי המתלוננת ערכה שיחה למוקד 100 שנותקה על ידה, אך הכחיש איום כלשהו הנוגע להגשת תלונה כנגד אח המתלוננת. לטענתו, ביום האירוע הגיע הנאשם לתחנת המשטרה והגיש תלונה כנגד המתלוננת.

באשר למסרונים - הנאשם כפר בשליחתם. מעבר לאמור, טען בא כוחו כי גם אם המאשימה תוכיח שליחת המסרונים על ידו, תוכנם אינו עולה כדי עבירת איום.

דין והכרעה

האירוע הראשון -

3. ע"ת 2, המתלוננת, העידה לפני על אופן קרות האירועים.

בעדותה הראשית תיארה כי הייתה בקשר זוגי עם הנאשם ללא נישואין אשר במסגרתו נכנסה להיריון, אך לבקשת הנאשם היא עברה הפלה. לאחר הפלה זו היה בין השניים נתק של מספר חודשים, אולם לאחר מכן חזרו לקשר, במסגרתו נכנסה להריון פעם נוספת והנאשם שוב לא רצה כי תלד את הילד. רק לאחר מסע שכנועים, החליט הנאשם כי הוא רוצה את ההיריון וכי הם יוכלו להינשא **(עמוד 19 שורות 8-2)**.

ביום האירוע הראשון, בעת שהייתה בהריון השני, לאחר שהנאשם שוחח עם אביו, סיפרה כי **"הוא קיבל התקף שוב, אני רוצה שתעשי את ההפלה, אם לא אני אפגע בך"** **(עמוד 19 שורות 10-9)**.

בחקירתה הנגדית, משעומתה המתלוננת עם מסמך מבית הדין הרבני בו הכיר הנאשם באבהותו שבועיים טרם האירוע הראשון **(נ/1)** - דבר שלכאורה איננו עולה בקנה אחד עם טענותיה כאילו לא רצה בילד, טענה המתלוננת כי הסכם זה נכרת והובא לאישור בבית דין דווקא לאור הקושי של הנאשם לקבל את ההיריון ורק לאחר מסע תחנונים שלה ושיחות עם רבנים **(עמוד 22 שורות 11-6, 24-26)**.

הסבר זה של המתלוננת נראה בהחלט סביר שכן ברי כי הכרה בילד וחיוב במזונותיו באמצעות פסק דין בבית הדין הרבני במהלך ההיריון, הוא דבר חריג ויש בו כדי להעיד על רצון ל"קבע" את מחויבות הנאשם לוולד באמצעות כלי אכיפה משמעותי.

4. בחקירתה הראשית המשיכה ותיארה המתלוננת כי הנאשם הלך לביתה והיא ביקשה ממנו לעזוב את הבית כדי שהיא תוכל לחזור לביתה. משסירב, התקשרה המתלוננת למוקד 100 בשיחת ועידה. לטענתה, לא רצתה להתלונן כי פחדה, אבל **"כן רציתי שהוא ישמע את המוקד ויעזוב את הבית"** **(עמוד 19 שורות 14-11)**. כמו כן, תיארה כי בעקבות המתואר אמר לה הנאשם כי הוא ידאג להחזיר למשפחתה ויגיש כנגדם תלונות **(עמוד 19 שורות 16-15)**.

ואכן, **דיסק ת/5** שהוגש מתעד שיחת טלפון קצרה של המתלוננת למוקד 100 שבוצעה ביום 01/04/19 בשעה 23:53:38 (ת/4) בו נשמעת המתלוננת אומרת לנאשם "י' המשטרה איתנו על הקו אתה יוצא לי מהבית או לא?".

ניתן ללמוד מתוכן השיחה ומהעובדה כי המתלוננת לא ממשיכה לענות לשוטר ששואל למקום המצאה, כי המתלוננת אכן רצתה להרתיע את הנאשם בלבד ולגרום לו אך לצאת את הבית.

צודק ב"כ הנאשם כי המתלוננת לא נשמעת בוכייה ונסערת במהלך השיחה, אך אין בכך כדי להעיד בהכרח כי אין היא דוברת אמת וכי לפני או אחרי השיחה לא הייתה נסערת.

ב"כ הנאשם אף צודק בכך שהמתלוננת כבשה את עדותה ולא הגישה תלונה על האיום שהופנה כלפיה, אפילו לא כשבאותו הלילה הגיעו שוטרים לביתה וגבו ממנה עדות. אלא שהמתלוננת מסרה לטעמי הסבר מניח את הדעת לכבישת העדות.

בעדותה הראשית הסבירה כי לא הגישה תלונה מיד לאחר האירוע הראשון כיוון שפחדה, וכדבריה, "לא סיפרתי שום דבר על הסיטואציה שהייתה לפני. מאוד פחדתי. לא רציתי להגיע למקומות האלה. באותו רגעים רק רציתי שיהיה לי את השקט הנפשי" (עמוד 20 שורות 10-13).

גם בחקירתה הנגדית, עת עומתה עם עדותה מיום 02/04/19, בה לא מסרה תלונה על האירוע הראשון שאירע לכאורה זמן קצר לפני, הסבירה כי "אני ציינתי שאני התקשרתי למשטרה אבל לא רציתי להתלונן עליו" (עמוד 24 שורה 5).

הדברים גם עולים בקנה אחד עם הסברה של המתלוננת בחקירתה הנגדית בה הסבירה התנהגותה בשיחה למוקד 100 כך: "התקשרתי, אמרתי הלו, רציתי שהוא ישמע את זה. עדיין לא היה לי את האומץ להתלונן עליו, לא הייתי במקום הזה עדיין..." (עמוד 24 שורות 22-24). על הסברים אלה שבה פעם אחר פעם במהלך חקירתה הנגדית (עמוד 26 שורות 7-9, שורות 13-14, שורה 23 ושורות 26-29, וכן עמוד 27 שורה 1 ושורות 20-21).

בדברים אלה וכן בהסברה כי רק לאחר האירוע השני בני משפחתה התוודעו למצב, תמכו בה ורק אז חשה בטוחה לגשת לתחנת המשטרה להתלונן (עמוד 27 שורות 2-4, עמוד 29 שורות 19-20, עמוד 31 שורות 5-11, וכן עמוד 31 שורה 30 - עמוד 32 שורה 5), יש כדי ליתן הסבר מניח את הדעת לכבישת עדותה בנוגע לאירוע הראשון.

5. בסיכומי ביקש ב"כ הנאשם שבית המשפט יקבע כי טענת המתלוננת לפיה ביום 02/04/19 המשטרה הגיעה לביתה בשל תלונת הנאשם כלפיה בתחנת המשטרה - דבר שאינו עולה בקנה אחד עם חומר הראיות בתיק - יש בה כדי לפגוע במהימנות העדה.

עיון בנ/2 מעלה כי ביום 02/04/19 בשעה 01:23 הגיעו שוטרים לבית המתלוננת וגבו ממנה עדות על אירועי יום

01/04/19. עיון בתוכן ההודעה מעלה כי השוטרים התייחסו לאירוע בגינו התקשרה המתלוננת כשעתיים קודם לחקירה לתחנת המשטרה.

צודק ב"כ הנאשם כי בהודעה זו אין כל התייחסות לחקירה תחת אזהרה או שאלות הנוגעות לתלונה כלשהי של הנאשם כלפי המתלוננת.

עם זאת, מנ/3 עולה בבירור כי דברי המתלוננת אינם תלושים מהמציאות, שכן דקה לאחר תחילת גביית עדותה החל הנאשם למסור תלונה במשטרה בה סיפר על אירועי היום. דהיינו, השוטרים שהגיעו לביתה ידעו על עצם הגעת הנאשם לתחנת המשטרה ותיאורה של המתלוננת לפיו השוטרים בביתה קיימו קשר טלפוני עם החוקר בתחנה (**עמוד 24 שורות 15-17**) מתיישב עם אופן השתלשלות האירועים.

בשונה מהאופן בו ניסה ב"כ הנאשם להציג את התנהלות הנאשמת - כאילו העלילה על הנאשם עלילות שווא רק בעקבות תלונתו כלפי אחיה - אני סבורה כי המתלוננת נתנה הסבר סביר להתנהלותה. המתלוננת שבה והסבירה פעמים רבות בחקירתה הנגדית כי לא מיהרה להתלונן כנגד הנאשם בשל חששה ועל כן כבשה עדותה בנוגע לאירוע הראשון.

בשונה מכך, לאחר חשיפת האירוע הראשון, בתמיכת בני משפחתה, עת אירע האירוע השני - היא חשה בטוחה מספיק להתלונן אף על האירוע הראשון. ודוק, לו הייתה מבקשת להעליל עלילות ו/או ל"הקדים תרופה למכה" הייתה ניגשת להתלונן מיד עם היוודע דבר הגשת התלונה/צו הגנה כנגד אחיה. אלא שבפועל, הגיעה המתלוננת למשטרה רק לאחר שהנאשם שלח לה את המסרונים נשוא האירוע השני.

כשאלה פני הדברים, לאחר שהמתלוננת מסרה לפניי גרסה עקבית ונתנה הסבר מניח את הדעת לכל שאלה שנשאלה בחקירתה הנגדית ואף נתנה הסבר לכבישת עדותה - אני קובעת כי המתלוננת מסרה גרסה אמינה בעיניי.

6. הנאשם בעדותו תיאר את מערכת היחסים בינו לבין המתלוננת. סיפר כי בהיריון הראשון קיבלו החלטה משותפת להפסיק ההיריון ועל כן הלכו יחד לבית החולים לבצע הליך הפסקת ההיריון (**עמוד 38 שורה 15 - עמוד 39 שורה 11**).

הנאשם העיד כי לאחר נתק מסוים בינו לבין המתלוננת, הם שבו לקשר זוגי אשר במסגרתו נכנסה המתלוננת להיריון נוסף. גם כאן טען כי "**החלטנו שהפעם עוד פעם כמו שהיה, הלכנו לרבנים כדי לבדוק אם כדאי להתחתן. אני לא הייתי שלם עם החתונה. הייתי מוכן לקבל את הילד אך לא שלם עם החתונה.... ולבסוף החלטתי שלא**" (**עמוד 39 שורות 26-29**). בהמשך חקירתו הראשית שב וטען כי רצה את הילד, אך לא חתונה (**עמוד 40 שורה 20 ועמוד 42 שורה 16**).

בנוגע לאירוע הראשון טען כי ביום האירוע, היה ויכוח בו טען כי המצב איננו מתאים לו. לדבריו "**אמרתי לה בואי נגיע להסכם מה קורה לגבי הילד**" (**עמוד 40 שורות 10-11**). ודוק, גרסתו זו מתיישבת היטב עם גרסת המתלוננת כי לא רצה בילד וביקש ממנה להפיל והמחלוקת עדיין נסובה על הבאת הילד, שאם לא כן מדוע ביום האירוע שאין מחלוקת

שהיה ביום 01/04/19 עדיין היה צריך להגיע להסכמות לגבי הילד בעוד על פי מסמך נ/1, כבר ביום 14/03/19 קיבל הנאשם אחריות על הוולד במסגרת פסק דין שניתן בבית הדין הרבני?

עיון בחקירתו הנגדית מעלה כי הנאשם לא ידע ליתן הסבר לתמיהה זו **(עמוד 45 שורות 1-16)** ואף בכך יש כדי לחזק גרסת המתלוננת.

לטענת הנאשם, מיד בסיום האירוע הראשון הוא ניגש לתחנת המשטרה שכן חש מידה מסוימת של איום מדברי המתלוננת שטענה כי תביא את משפחתה **(עמוד 41 שורות 1-5)**. על אף טענתו זו, עיון בנ/3 (תלונת הנאשם מיום 02/04/19) מעלה כי זה כלל לא טען טענה דומה וכל שאמר היה כי "ת' צעקה עלי ואמרה לי שהמשפחה שלה יבואו לשבת עם המשפחה שלי וידברו אם זה לא מסתדר לנו" **(שורות 5-6)** ואף הבהיר במענה לשאלה מדוע הגיע למשטרה כי בא "להקדים תרופה למכה, לא רציתי שיהיה בינינו בלגן" **(שורה 18)** - לא איום ולא תחושת איום.

ודוק, הנאשם לא ידע ליתן הסבר מניח את הדעת להתנהגותו - פנייה לתחנת המשטרה כשכל רצונו היה לכאורה למנוע ויכוח ו"בלגן" כדבריו בין המשפחות. מדוע בחר לפנות למשטרה ולא לשוחח עם המשפחה - על כך לא ידע ליתן כל הסבר **(עמוד 46 שורות 1-11)**.

7. במצב דברים זה, עת קבעתי כי גרסת המתלוננת אמינה בעיניי, על אף הכחשת הנאשם את קרות האירוע, בשים לב כי בגרסתו הוא מחזק בפועל את גרסת המתלוננת, והנאשם אף לא ידע ליתן הסבר לתמיהות ושאלות - מצאתי להעדיף את גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם.

האירוע השני -

8. בנוגע לאירוע השני תיארה המתלוננת בעדותה כי ביום 30/04/19 קיבלה שני מסרונים מהנאשם למכשיר הטלפון הנייד שלה, אשר איננה זוכרת את תוכנם, אך כי "הן מאיימות", וכי אז, החליטה להגיש תלונה במשטרה על מעשיו של הנאשם מסרונים אלה הוצגו לחוקרת ותועדו על ידה **(ת/6) (עמוד 19 שורות 22-19 ועמוד 33 שורות 1-4).**

כאמור, המתלוננת הציגה למשטרה את המסרונים שנשלחו לה מהנאשם. בתחילה הכחיש הנאשם שליחת המסרונים ואף כשצוטטו בפניו - הוא טען כי מדובר בשקר. כך בחקירתו במשטרה **(ת/1 שורות 23-20 ות/2 שורות 8-4)** ובמענה לכתב האישום **(עמוד 5 שורה 18)**.

עם זאת, בעדותו הראשית, חזר בו לפתע ולא הכחיש קיומם של ההודעות **(עמוד 42 שורות 23-20)**, ובחקירתו הנגדית הודה כי מסרונים אלה נשלחו על ידו **(עמוד 44 שורות 8-5)**.

בסיכומיו לא חזר ב"כ הנאשם על טענתו במענה לפיה המסרונים לא נשלחו כלל על ידי הנאשם, אלא מיקד טענותיו באשר לתוכן המסרונים.

משכך, אין מחלוקת כי מסרונים אלה נשלחו מהנאשם למתלוננת במועדים המפורטים בכתב האישום, וגדר המחלוקת הצטמצם אך לשאלה האם תוכן מסרונים אלה, בשים לב לרקע לשליחתם, מהווה איום.

9. בטרם הכרעה, אפרט בקצרה את יסודות עבירת האיום כפי שעולה מלשון החוק ומפסיקת בית המשפט העליון.

בית המשפט העליון במסגרת רע"פ 2038/04 לם נגד מדינת ישראל (04/01/06) (להלן: "פס"ד לם") סקר בהרחבה את יסודות עבירת האיום. אתמצת בקצרה את המידע הרלבנטי להכרעה בתיק זה -

עבירת איום היא עבירה התנהגותית שהמחשבה הפלילית הנלווית אליה כוללת יסוד נפשי של מחשבה מיוחדת.

היסוד העובדתי כולל רכיב התנהגותי של ביצוע האיום "בכל דרך שהיא". דהיינו המחוקק קבע מרחב בלתי מסויג של צורות התנהגות אסורות ובלבד שהן עולות מבחינה מהותית כדי "איום". וכדברי בית המשפט - **"מעשה יחשב כאיום אם תוכנו עוסק בפגיעה שלא כדין בגוף, בחירות, בנכסים, בשם טוב או בפרנסה של האדם שעליו מאיימים..."**

במקרי הביניים כשתוכן האיום הנטען הוא לא ברור או מרומז **"יידרש בית המשפט למצוא את האיזון בין השיקולים המתחרים - הגנה על חופש הביטוי מזה והגנה על שלוות נפשו, על ביטחונו ועל חירות פעולתו של הפרט מזה"**.

עוד נקבע כי קביעה האם תוכן הביטוי הוא מאיים **"נעשית על פי אמת מידה אובייקטיבית. הבחינה נעשית מנקודת מבטו של האדם מן היישוב, המצוי בנסיבותיו של המאיים... יודגש כי בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת במנותק מן הנסיבות אלא בתוך ההקשר שבו ניתן הביטוי. בית המשפט יבחן את הנסיבות שאפפו את מסירת הביטוי ואת הנסיבות שבהן הוא נקלט. כמו כן יבחן בית המשפט את המסר שהיה גלום בביטוי..."**.

10. לאור האמור, אבחן תוכן המסרונים על פי המבחנים שקבעה הפסיקה, מנקודת מבטו של האדם הסביר בשים לב לנסיבותיה של המתלוננת, תוך בחינת הקשר הדברים, נסיבות שליחת המסרונים והמסר שביקש הנאשם להעביר למתלוננת באמצעותם.

במסרון הראשון ששלח הנאשם למתלוננת כתב הנאשם למתלוננת כהאי לישנא **"מה חשבת לעצמך להתלונן במשטרה עלי ואני ישאר חייב הינה קיבלת את שלך ועוד אני יטפל בך בת זונה שרמוטה"**.

במסרון השני כתב **"סעי למשטרה אני לא מפחד תגידי מאיים על חייך כמה שאת רוצה יש לי גם דרך להכחיש התודעות האלו אני יחשוב"** (הטעויות במקור. ט.ל.ש).

באשר לרקע לשליחת המסרונים - אין מחלוקת בין הצדדים כי לאחר האירוע הראשון היה נתק בין המתלוננת לנאשם

עד לאירוע השני.

עוד אין מחלוקת כי במהלך תקופה זו משפחת המתלוננת ניסתה ליצור קשר עם הנאשם.

לטענת המתלוננת מטרת משפחתה, משנחשפה לאירוע, הייתה להבין מדוע התנהג הנאשם באופן שבו התנהג כלפיה. המתלוננת שבה והבהירה בעדותה כי משפחתה לא ביקשה להלך אימים על הנאשם או לפגוע בו. אף על פי כן, הנאשם נעלם כדבריה. **(עמוד 30 שורות 11-15).**

גם כאשר שבה ונחקרה על כך בחקירה הנגדית ועומתה עם תלונתה, לא שינתה גרסתה ועמדה על כך כי אחיה, שהיה חבר לעבודה של הנאשם במשך שנים, ניסה לאתרו כדי לקבל ממנו הסבר להתנהלותו כלפיה. הא ותו לא **(עמוד 32 שורות 12-16 ועמוד 19 שורות 17-19).**

התרשמתי מעדותה של המתלוננת כמי שמתארת תיאור מצב נכון, אולם מעבר לכך, גם אם אקבל את גרסת הנאשם לפיה היה מוטרד מבני משפחת המתלוננת, אין בכך ליתן הסבר מספק לכל תוכנם של המסרונים עד כדי קביעה כי אין המדובר בתוכן מאיים. ואפרט:

11. בחקירותיו במשטרה ובמענה לכתב האישום, כאמור, הכחיש הנאשם כי שלח את המסרונים האמורים. עם זאת, כבר בחקירתו הראשית ביקש ליתן רקע לאירועים.

בחקירתו טען כי לאחר האירוע הראשון עבר להתגורר בבית דודו בנתיבות, תוך שחסם מספרי טלפון של בני משפחת המתלוננת שניסו להשיגו דרך אביו, חבריו ואף דרך המכללה בה למד **(עמוד 41 שורות 12-13).**

לטענתו, כיוון שאחי המתלוננת ניסה ליצור איתו קשר בכל דרך, זה הבהיר לו כי יפסיק ליצור עמו קשר, ואף פנה למשטרה בהגשת תלונה ולבית המשפט בבקשה למתן צו הרחקה למנוע מהאח להתקשר אליו **(עמוד 41 שורות 17-26).**

מחומר הראיות שהגישה ההגנה אכן עולה כי הנאשם פנה למשטרת ישראל **(נ/5)** ואף פנה בבקשה לקבלת צו למניעת הטרדה מאיימת **(נ/4)** כדי למנוע מקרובי משפחתה של המתלוננת ליצור עמו קשר.

על אף האמור, התנהלותו של הנאשם איננה מעידה על התנהלות של אדם הפועל מתוך פחד ולחץ כפי שזה טען. מה גם שטענתו, לפיה תוכן המסרונים התייחס להליכים החוקיים שנקט נגד אחי המתלוננת, נאמרה בלשון רפה ואף אינם עולים בקנה אחד עם חלק מתוכן המסרונים.

משחינה הנאשם את גרסתו ואישר כי אכן שלח המסרונים, הוא טען כי לא ראה בתוכן המסרונים מסר מאיים **(עמוד 42 שורות 28-29 ועמוד 43 שורות 10-23)**. ודוק, רמז לדברים ניתן כבר לראות בסוף חקירתו הראשית עת ענה לשאלתי באשר לכוונת ההודעות, כאשר ענה כי **"היא שאלה אותי אם אני חושב שזו הודעה מאיימת ואמרתי לה שאני חושב שלא"** **(עמוד 42 שורות 28-29)**. מדובר בהסבר כללי שאיננו מתייחס באופן פרטני לתוכן הדברים ונסיבות האירוע.

מעבר לאמור, עיון בעדותו של הנאשם מעלה כי למעט אמירה אחת של הנאשם במענה לשאלה בחקירה נגדית (**עמוד 48 שורות 2-5**), לאורך כל ההליך הוא לא נתן הסבר לגיטימי לדברים שכתב - בתחילה בגלל ששיקר והכחיש שליחת המסרונים, ומאוחר יותר פשוט לא נתן הסבר לפיו כביכול התכוון לפעולות לגיטימיות וחוקיות שנקט.

גם אם אניח כי בתחילה שיקר הנאשם והכחיש שליחת המסרונים בשל לחץ בו היה נתון, שאחריו התקשה לחזור בו מגרסתו השקרית ועל כן הסבריו לא נאמרו באופן ברור ונהיר ואנסה ליתן הסבר שכזה לאור נסיבות האירוע - סבורני כי יתכן וניתן למצוא הסבר לגיטימי לחלק מתוכן המסרונים אך לא לכולם.

כאמור, ברקע לשליחת המסרונים קיים הנתק בין הנאשם למתלוננת כאשר בני משפחתה מנסים לאתרו. כמו כן, לצורך ההכרעה, גם אוכל להניח כי הנאשם חש מוטרד בשל כך. לאור האמור, ההסבר שניתן על ידי הנאשם, בלשון רפה, עשוי לעלות בקנה אחד עם חלק מהמסרון הראשון, במילים "**הינה קיבלת את שלך**". עם זאת, המשך המשפט, בו הוא ממשיך ובאמצעות ו' החיבור מציין כי הוא עוד 'יטפל' במתלוננת, בליווי כינוי גנאי - ברי כי מתכוון לפעילות עתידית הנוגעת ישירות למתלוננת ואיננה מתייחסת כלל להתנהלות בני משפחתה כלפיו ו/או חששו מהם בשל כך.

גם התנהלותו של הנאשם, שאיננה עולה בקנה אחד עם אדם מפוחד ולחוץ כפי שניסה לצייר עצמו, מחזקים את ההתרשמות כי הגם שמדובר בדברי איום מרומזים - הרי שאלה נועדו ליצור תחושת איום על מנת להפחיד, ולכל הפחות להקניט את המתלוננת.

הנאשם לא ידע להסביר מדוע יצר קשר יזום עם המתלוננת אם כל כך פחד מבני משפחתה, וזאת דווקא לאחר שקיבל צו שהורה על הרחקת אחי המתלוננת ממנו, תוך שהוא נוקט לשון איום מרומז על המתלוננת דווקא, המלווה בדברי עלבון בוטים (**עמוד 47 שורות 12-16**). ודוק, את התלונה והצו הפנה הנאשם כלפי אח המתלוננת, ומשכך אין ברקע זה כדי ליתן הסבר לפנייתו הישירה של הנאשם למתלוננת בדברים הנוגעים ישירות אליה.

12. כשאלה פני הדברים, אני קובעת כי החלק במסרון הראשון בו טען הנאשם כי המתלוננת קיבלה את שמגיע לה, לאור הרקע לדברים, איננו עולה כדי איום. שונה הדבר בכל הנוגע להמשך מסרון זה, בו טען כי יטפל בה, בצירוף קללות בוטות.

בנוגע למסרון השני, לא מצאתי כי אמירת הנאשם לפיה לא מפחד מכך שהמתלוננת תמסור במטרה כי מאיים על חייה וכי יכול להכחיש האמור - עולים כדי איום, וזאת גם אם במקום אמירה זו בהקשר ובנסיבות המתוארים לעיל ובשים לב לבחינתם מנקודת מבטו של האדם הסביר.

13. לאור המפורט, אני קובעת כי הנאשם ביצע עבירת איום כלפי הנאשמת וזאת באמצעות שליחת המסרונים כמפורט בסעיפים 1 ו-3 לכתב האישום.

14. משקבעתי כך, אני מרשיעה את הנאשם בביצוע עבירת איום, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ג סיוון תשפ"א, 24 מאי 2021, במעמד הצדדים